

[Holger Larsen.]

skulde have glemt dette og være villig til at paatage sig at betale Aldersrenten en Gang til, tror jeg alligevel, at de forregner sig.

Men dette har man set bort fra og har fremsat et Forslag, som altsaa nu er gentaget i Aar, et Forslag, som ligger til Behandling her i Dag, og hvormed de Konservative vil paalægge den almindelige Befolkning en Skat af 3 pCt. af deres Indtægt, medens man for Overklassens Vedkommende nøjes med at paalægge en ganske ringe Brøkdæl af en Procent. Det fremgaar tydeligt af Begrundelsen, hvad Hensigten med dette Forslag er. Ikke saaledes, at man gaar ud fra, at nu har de gamle det saa daarligt i vort Land, og nu skal man søge at komme dem til Hjælp. Nej, den konservative Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hendriksen udtalte her ved Forelæggelsen — det findes Sp. 3155 i Rigsdagstidende for 1928—29 —:

„Tanken om gennem en Folkeforsikring eller Folkepensionering at aflaste Stat og Kommune for en Del af de overordentlig store Udgifter, der hviler tungt paa de respektive Budgetter, har i lang Tid været under Overvejelse indenfor mit Parti . . . . . Det Beløb paa 60—70 Millioner, som Stat og Kommune tilsammen aarlig udreder til Alders- og Invalidrente, maa efterhaanden kunne nedbringes meget betydeligt.“

Ja, den lange Tid gik altsaa ikke længere tilbage end til 1922, men Begrundelsen er jo tydelig nok: at det, det drejer sig om, er at aflaste Kommunernes Budget; det vil igen sige at aflaste de store Skatteydere og lade de smaa Skatteydere betale. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Forslaget. Det har jo været behandlet en Gang før, og jeg synes, at den Behandling, det da fik, var af en saadan Art, at jeg er tilbøjelig til at mene, at det er et dødfødt Forslag. Jeg sigter her navnlig til det ærede Medlem Hr. Krag's Udtalelser. Det ærede Medlem lagde jo paa ingen Maade Fingrene imellem; det var næsten, som om det ærede Medlem stod og gøs korporligt over de forfærdelige Følger, det vilde have for Landet, hvis man gennemførte de Konservatives Forslag.

I Modsætning til alle disse Forsøg, hvorved man mere eller mindre har prøvet paa at lægge nye Byrder over paa den almindelige Befolkning, tager det nye Forslag, som er fremsat af Regeringen, den gamle Tanke, jeg maa godt sige den gamle Venstretanke, op om Sygekasserne som Grundlag, og Ministeren har naturligvis saa meget bedre kunnet gøre dette, som Sygekasserne, siden

Tanken blev født, har gennemløbet en meget stærk Udvikling. Man kan sige, at der findes nu ikke et Sogn i Danmark, hvor der ikke er en Sygekasse, og man kan føje til, at efter den Udbygning, Sygekasserne fik sidste Aar, findes der ikke et Amt her i Landet, hvor der ikke er en Fortsættelseskasse eller en Sygeforening under Statskontrol. Altsaa kan nu ethvert Menneske, der opfylder visse Helbredsbetingelser, blive Medlem af en Sygekasse under Statskontrol, og for dem, der ikke opfylder disse Helbredsbetingelser, hvilket altsaa i Virkeligheden er det eneste, der kan hindre, at man kan komme ind i en Sygekasse, er der i Lovforslaget aabnet Adgang til saavel Invalide- som Aldersrente paa anden Maade.

Dertil kommer, at i Øjeblikket er $\frac{2}{3}$ af Befolkningen optaget i de almindelige Sygekasser, og den højtærede Minister har fuldkommen Ret, naar han peger paa, at de allerfleste af den Trediedel, der mangler, tilhører Befolkningslag i vort Land, som udmærket godt kunde sikre sig, og som naturligvis bør sikre sig. Der kan ikke være Mening skabt i, at denne ene Trediedel spares for Udgifter til Sygekassekontingenter, men desuagtet skal være berettiget til at faa Aldersrente, saafremt de trænger dertil. Det er saaledes, at vort gamle Slagord, om jeg saa maa sige: Ingen Rettigheder uden Pligter, gennem dette Lovforslag paa dette Omraade kommer til at gælde alle. Vil man have Ret til Aldersrente, maa man syge- og invalideforsikre sig. Jeg stod i Forgaars her i dette Hus overfor det Tilfælde, at en Mand, der havde ejet 140 000 Kr., kom og beklagede sig over, at han ikke kunde faa Aldersrente. Jeg maatte naturligvis gaa i Rette med ham, thi naar man ejer 140 000 Kr., har man ikke Lov til at betage sig selv Midlerne og saa bagefter komme og forlange Aldersrente. Det var for saa vidt et fortvivlet Tilfælde, som det ikke var Manden selv, der havde Skylden; det var Børnene — saaledes gaar det jo som Regel —, det var Kautionsforpligtelser, der havde bragt den gamle i denne Tilstand. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa dette, men jeg kom til at tænke paa, at her var et af disse Mennesker, som der findes saa overordentlig mange af her i vort Land, Mennesker, som paa et vist Tidspunkt blæser al social Lovgivning et Stykke, og som saa paa deres gamle Dage staar og ikke har til Udkommet og derfor maa melde sig, og som dog undertiden faar bevilget Aldersrente.

Nu kan man naturligvis rejse det Spørgsmaal, om det ikke var bedre under